

Ζήλεια

Τῆς βλέπω δυό, πάντα μαζί πηγαίνουν,
πάντα κρυφὰ 'μιλοῦν,
ἢ μὲν ἔς τῆς ἄλλης τὸ αὐτὶ γελοῦν
καὶ μέσα ἔς ὄλους ἄν μοι ἀχαιὸς μένουν.

Τὶ χωρατὰ! Τὶ ἀγάπη τῆς ἐνόει,
μαρτεία τρυφερή,
ὅπου καὶ νύχτ' ἀκόμα καὶ χωρὶς κερὶ
'μπορεῖ ἢ μὲν τὴν ἄλλη ν' ἀνταμόρη.

Καὶ τί τὰ μὲν ἢ δυό τους, τί τὰ κάνουν!
ποῦ μόνο τὰ μισὰ
ἀπ' ὅσα... λέρε χὰδ'α περισσὰ
'μπορούσατε δυό νέους τὰ τρελλάνουν!

"Αχ, νά! Πεθαίνει κάθε μὰ τους ἕνα
ποῦ ταὶς ζηλεύει δυστυχῆ,
γὰ νάχουν ἄλλη μὲν ἀπὸ τοὺς δυό ψυχῆ
ἔς τὰ χεῖλη τους ἐκεῖνα τὰ σμιγμένα.

Δεκέμβριος, 1884.

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ.

Ο ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΗΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Πρωτοχρονιὰ καὶ πάλι... ἀρχίζουν τὰ χαρτιά!
ὡς ξαναδοκιμάσω τῆς τύχης τὰ γραμμένα,
ὡς πᾶν νὰ σκοτώσω ἄσπονδον ἄσσο τὴ νυχτιά,
μήπως τὰ φέρ' ἢ τύχη καὶ βγάλω τὰ χαμένα.

Πέρσω θαρρῶ ἄσπονδον ἄσσο μὲν ἔφ'ἔχον πεντακόσων,
προπέρσω ἄσπονδον ἄσσο μὲν ἔκατό,
ἀντιπροπέρσω πάλι ἄσπονδον ἄσσο ἄλλα τόσα,
καὶ κάθε νέο χρόνο πεντάρα δὲν κρατῶ.

Μὰ τώρα θὰ κερδίσω... γι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλω,
μ' ἐκείνη τῇ φαγοῦρα ποῦ νοιώθω μὲς ἄσπονδον ἄσσο
πιστεύω τὰ χαμένα τριπλά πῶς θὰ τὰ βγάλω...
"Ἄη Βασίλη βόηθα ἑνὸς πτωχοῦ κεμερί.

Πηγαίνω σὲ μὲν Δέσχη ποῦ παίζουνε χαρτιά,
ἕνας Συνταγματάρχης τὰ κόβει ἄσπονδον ἄσσο
ὄλοι μὲ χαιρετοῦνε μὲ μὲν ἄσπονδον ἄσσο
κι' εὐθύς γιὰ μὲν προστάζουν νὰ ἔλθῃ τσοκολίτα.

Βάζω κι' ἐγὼ ἄσπονδον ἄσσο καὶ ῥοδοκοκκινίζω,
ἄσπονδον ἄσσο τὴν τρίτην ἄσσο βγαίνει ἄσσοτος,
πάρω μὲν τὸν πηγαίνω καὶ τὸν ξανακερδίζω,
τοῦ τὸν πηγαίνω σέτε κι' ὁ ἄσσο πάλι πρῶτος.

Καλὰ ἐγὼ τὸ εἶπα πῶς θὰ κερδίσω ἄσπονδον ἄσσο,
καὶ τί καλὰ ποῦ εἶναι κανένας νὰ κερδίζῃ,
νὰ κάβεται ἄσπονδον ἄσσο καναπέ ἀνέτως,
νὰ πίνῃ τσοκολάτα καὶ ποῦρο νὰ καννίζῃ!

Κερδίζω χίλια φράγκα καὶ ὄλοι μὲ συγγαίρουν,
μὰ κι' ὁ Συνταγματάρχης μὲ βλέπει καὶ γελᾷ,
καὶ ἄλλη τσοκολάτα προστάζει νὰ μὲν φέρουν...
Τὶ χρόνος εἶνε τοῦτος! τί κέρδη! τί καλὰ!

Ἡ ὄρα εἶνε δυό... θὰ παίζω ὡς νὰ φέξῃ!
τί μπουναμάδες σ' ὄλους τοὺς φίλους θὰ μοιράσω!
ἄλλ' ὅμως παρ' ἐλπίδα σὲ χαρτοσουλὸς πέντ' ἔξῃ
ὁ κύρ Συνταγματάρχης μὲ ἔκοψε τὸν ἄσσο.

Ἡ ὄρα τρεῖς... μὲν φεύγουν φράγκα χρυσὰ διακόσια!
Τρεῖς ἡμισυ... μὲν πέρνει κι' ἔξῃτα κολονάτα!
Τέσσερες... σβουρώνει ἄσπονδον ἄσσο ἄλλα τόσα,
κι' ἀμέσως ἄλλη μία μὲν φέρνουν τσοκολάτα.

Ἡ ὄρα μὲν ἄλλ'αί, σηκόνομαι, θυμόνω,
ἔσχιζω πέντε ἄσσο καὶ τοὺς σαλαπατιῶ,
καὶ ὁ Συνταγματάρχης μὲ κάνει καὶ πληρώνω
τὴν κάθε τσοκολάτα πρὸς φράγκα ἑκατό.

Πᾶνε τὰ κέρδη ὄλα, πᾶνε καὶ τὰ δικά μου,
κι' ἐσκόπευα νὰ βγάλω μ' αὐτὰ ἐφημερίδα...
μὰ τώρα; πᾶν ἄσπονδον ἄσσο τὰ τόσα σχέδιά μου,
καὶ μένω μὲ τοῦ κέρδους μονάχα τὴν ἐλπίδα.

Τύχη καμμιὰ γιὰ μὲν θαρρῶ πῶς δὲν ὑπάρχει
οὔτε εἰς τὴν παστέτα, οὔτε ἄσπονδον ἄσσο...
Ἄκουσ ἐκεῖ νὰ παίζω μὲν τὸν Συνταγματάρχην;
δὲν πηγαίνα νὰ παίζω εἰς ἕνα καφενεῖ;

Ἡ ὄρα ξημερώνει, παράταις καὶ κανόνια,
καὶ κούρκοι μὲς ἄσπονδον ἄσσο μυρίζουν καὶ καπνίζω.
Καὶ νά! τ' ὄδοντα πέντε πρῶτ' μὲν βλέπει
τὸν ἄσσο νὰ δαγκάνω χωρὶς λεπτὸ ἄσπονδον ἄσσο.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ.

ΧΑΡΙΝ ΑΝΤΙ ΧΑΡΙΤΟΣ

Τὸ Φαναράκι κεῖται εἰς τὸ ἄκρον τοῦ Βοσπόρου· ἄλλὰ δὲν ἔχει τὴν γοητευτικὴν γραφικότητα τῶν ἄλλων προαστείων, τῶν ἐπὶ τῶν καταφύτων λόφων ἀνερριχημένων καὶ φιλαρέσκως ἐγκατοπτριζομένων εἰς τὰ πράσινα τοῦ Καταστένου κύματα. Ἐπ' αὐτοῦ χύνει τὴν ἀγρίαν τῆς ἀναπνοῆς ἢ ὀπισθὲν τοῦ βρυχωμένη Μζύρη θάλασσα.

Ἐν τῷ μικρῷ λιμένι σταθμεύουσιν ἡγυροβολημένα πλοῖα ἀναμένοντα τὴν μεσουκτιαν τροπὴν τοῦ ἀνέμου, ὅπως ἀπάρωσιν μετὰ τὸν ὄρθρον· οἱ αὐτοὶ, ἀνελευσάντες εἰς τὴν ἀκτὴν τὰς λέμβους, κάθηνται ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ καφενείου καθ' ὀμίλους.

— Αἶ, παιδιὰ, πᾶμε μὲς ἔς τὸ καίκι, βράδ'υα-σε, εἶπε πρὸς ἕνα τῶν ὀμίλων ὑψηλὸς ναύ-